

Rune Fardal, studerer psykologi

Personlighetsforstyrrelser med hovedvekt på narsissistisk problematikk i relasjon til barn
<http://www.sakkyndig.com> mail: rune@fardal.no

Narsissistisk hevn - Julaften

26 Desember, 2013, Oppdatert 26.12.2013

Narsissister glemmer aldri en alvorlig krenkelse. De bærer på den alltid og benytter enhver mulighet for å hevne ydmykelsen. La meg beskrive i detalj en slik hendelse fra julen 2013.

Far har 2 døtre med sin eks som han krevde skilsmisse fra i 1999. Den eldste (19) bor med far, den yngste (14) med mor. Mor har sabotert samvær i alle år mellom den yngste og far. Gjennom 14 rettsaker og kjennelser har far prøvd opprettholde kontakt med sin yngste datter. Enhver mulighet benyttes for å hindre samvær. Hun har vært ilagt tvangsbortsettelse uten at det hjalp særlig. Trusler mot barnet : **"Hvis du besøker far tar jeg livet mitt"** eller **"Reiser du til far skal jeg flytte langt vekk så du aldri ser meg mer"** har gjort at det yngste barnet utviklet aversjon mot samvær med sin far. Hun fremstår i dag som et utrygt barn med dårlig selvtillit full av angst.

Hun ønsket samvær, jmf. sakkyndige rapporter, men kom ikke. Konkrete hendelser viser at hun savnet sin far. Men hun kunne ikke vise dette savn for sin mor. De siste 3 år har det vært minimalt kontakt mellom far og yngste datter. Hun/hennes mor slettet far som venn på facebook. I 2013 var det ingen kontakt før den eldste datteren fikk høre at den yngste ville feire jul med sin far. Den yngste datteren evner ikke selv ha direkte kontakt med sin far.

Den yngste lider at **diabetes 1**, som ble konstatert februar 2009, 2 mnd, etter at eldste søster nektet bo med sin mor og flyttet til sin far. Slik diabetes beskrives som ha et opphav i kronisk stress. Dette utløste et fryktelig narsissistisk raseri hos mor med påfølgende sabotering og falske påstander om far. Eks. i påsken 2009 da den yngste drev og stilte inn dosene for insulin, hadde hun hos far hatt høye verdier i en periode. Disse ble korrigert fortløpende med insulin. Da den yngste kom hjem til mor på ettermiddagen, fikk hun mat av sin mor, men ikke insulin.

Her ser man fra insulindagboken den dagen den yngste datteren skal hjem til mor at blodsukkeret stiger. Far gir da mer hurtigvirkende insulin (N = Novorapid) kl. 11.45

fordi måling viser 17.5 mot normalt ca. 7. 14.45 viser måling "HI" og ytterligere insulin blir gitt. Da yngste datter kom hjem fikk hun mat av sin mor og deretter ble det målt "HI", men mor unnlater her bevisst å gi datteren insulin. I stedet gir hun datteren mat (som øker blodsukret) og venter før hun og kjører barnet til Haukeland der de 24.00 måler 23.5. da først får datteren insulin.

13/14		11.45 17.5	✓ 14.40 HI	21.00 HI	24.00 23.5		Kom fra påskeferie høst far jul 2013
I	2				2		På Haukeland jul 25
N	2		3		3		

Da var det gått 4 timer fra hun kom hjem fra far.

Den som trodde det sluttet der kjenner ikke narsissister. Mor fikk nå legen på Haukeland til å ringe sin bekjente i barnevernet med bekymring om fars omsorg. Far ble så anklaget for ikke gi det yngste barnet insulin! Barnevernet bet på og nektet barnet samvær med far inntill far hadde fått "opplæring" i bruk av insulininjeksjon for det yngste datteren.

Far gjennomskuet dette skuespillet for mors egen loggføring (se over) viste at hun hadde bevisst nektet det yngste barnet insulin nettopp for å ramme far. At hun utsatte barnet for stor risiko brydde hun seg ikke om. Det viktigste var å sverte far. Da lege og barnevern ble innformert om dette ble samvær umiddelbart gjenopptatt.

Denne tilsynelatende altruistiske adferd fra mor er typisk for slike personligheter. Først driver de et kynisk spill, så fremstiller de seg som bekymrede. Dette er Munchausen syndromet i praksis. Slik går det gjennom flere episoder i årene som følger. Lage vansker for barna, påstå far har skylden og deretter fremstå som den som hjelper barnet! Dette er proaktiv identifikasjon i praksis.

Så til julen 2013. Det yngste barnet hadde via det eldste signalisert ønske om å feire jul med far og hans familie. Det var da over **ett år** siden det yngste datteren hadde hatt kontakt med far.

22.12 dro eldstesøster til yngstesøster, 1.5 times busstur. På kvelden kom hun og lillesøsteren tilbake. Allerede på kvelden begynner ting å skje. Den yngste datteren som har et automatisk apparat for insulin injeksjon kaster plutselig opp veldig mye. Far blir bekymret fordi dette kan slå ut på diabetes 1 problemene. Spy vaskes bort, bømte settes inn til yngste datter om det skulle bli mer oppkast utover natten.

Om morgenen 23.12 føler hun seg ikke så bra og drikker mye veske (farris). Hun forteller hun har kastet opp 10-12 ganger i løpet av natten. Far lurar på om de skal dra på legvakten, men det yngste barnet synes roe seg noe og sitter ser på TV godt pakket inn i dyne. Ingen feber, ingen svette. Den yngste datteren sier måleren av blodsukker viser 7. Senere på sykehuset sier hun at hun ikke har noen måler!

Mens far er ute for å handle pakker til jul, ringer eldstesøster og sier yngste datter ikke har det bra og situasjon er forverret. Far drar umiddelbar hjem og ringer på vegen, ambulanse som skal hente henne. Han kommer hjem litt før ambulansen og den yngste

datteren har nå problemer med førlighet i bena og svimmel og kaster opp. Acetonlukt fra pust tyder på ketonforgiftning. Hun fraktes til sykehus i ambulanse. Ambulansen måler og måler viser "HI". På sykehuset blir hun lagt på akuttmottaket og gitt intravenøs veske. Blodsukkeret viser nå en verdi på 64! Skyhøyt over normalen på 7. Hvordan kunne barnet ha målt 7?

Da den intravenøse posen var tom skjer en alvorlig feil på sykehuset. Ny pose blir hengt opp, men dette er ikke saltvannsløsning men **ren glukose**. Tilstanden forverrer seg betraktelig. 8 leger og helsesøstre prøver febrilsk å finne ut hva som skjer. Da oppdager de glukosen! Menneskelig svikt! Umiddelbart bringes den yngste datteren fra barnesykehuset til intensivavdelingen på Haukeland. Der legges hun inn med kontinuerlig overvåkning. Vi er nå på kvelden 23.12.

Begge jentene gir uttrykk for at de ikke vil fortelle for mye til mor om det som skjer. De vet av erfaring hvilket hysteri det vil utløse. På kvelden ringer eldste datter etter at mor gjentatte ganger har ringt barna uten å få svar. Hun fortelles at det yngste datteren har det bra og er på sykehuset. Eldste datter overnatter med yngste datter, mens far drar hjem 24.00 og er tilbake tidlig neste morgen 08.30 før de vokner. Han treffer sin yngste datter 09.30 og tilstanden er nå betydelig forbedret. Blodsukkerverdiene synker med 3-4 enheter pr. time.

Vi er nå på julaften, 24.12.2013. Far øyner håp om at jenta skal få mulighet til å komme hjem på julaften, slik hun har ønsket. Dessverre går ikke det etter legenes råd. Sammen med eldste søster drar han så hjem 12.00 for å handle det siste til jul. Han er tilbake ca. 16.00 med hele fars familie. De er der ca. 2 timer og sier så farvell til yngste datter og

drar så hjem 18.00. Da er det avtalt at de skal komme tilbake på kvelden med pakker og mat.

I mellomtiden har mor dukket opp på sykehuset. Hun hadde ringt legen der. Far og hans familie ønsker ikke være der når mor er der og kom derfor til sykehuset først 22.00. Der var de med pakker og mat til ca. 23.30. De avtaler at yngste datteren skal ringe når hun vil at far og hans familie skal komme 1 juledag.

25.12 ringer sykehuset ca. 10.00 og spør om far kan komme på besøk. Ca 11.00 er far, hans eldste datter og stedatter på sykehuset. Der sitter mor på en stol ved siden av sengen til den yngste datteren. Far avleverer måleren som hadde sviktet til legen, ser til sin yngste datter som sover og forlater deretter sykehuset.

Etter 14 rettsaker, der den siste var stevning fra mor om krav om opphøre av alt samvær, forstår han at det hele har vært nok et skuespill for å sverte far! Mor fremstår som som altruistisk, som vil "hjelp" sitt barn.

Sykehuset ringer en halv time senere og spør om ikke far skulle komme dit. Far gir da beskjed om situasjonen og ønsker ikke delta i det skuespill mor har konstituert. Samme dag skrives den yngste datteren ut fra sykehuset og reiser hjem til sin mor uten å ta noe kontakt med sin far.

Spørsmålene er :

"Hvordan kunne en insulininjektor som aldri før har sviktet plutselig svikte akkurat i det det yngste barnet skulle dra til sin far??"

Hvorfor sa det yngste datteren at målingene viste 7 (normal) når sykehuset målte 64?

Hvorfor ble datteren plutselig bra i det moren kom til sykehuset?

Tilfeldigheter? Neppe.

Etter 14 år og 14 rettssaker om samværsabotasje kjenner far igjen dynamikken. Dette handler ikke om tilfeldigheter, dette er det samme kyniske spill han har opplevd de siste 14 år etter at han tok ut skilsmisse og det samme han opplevde i samlivet 9 år før.

Det handler om å hevne seg på far for krenkelsen av at han tok ut skilsmisse for 14 år siden, at han gang på gang har avslørt mors vold mot barna, at han avslørte de seksuelle overgrep fra stefar, at han konfronterer mor med denne grove omsorgsvikten. Slikt gjør man ikke ustraffet mot en covert narsissist som i egne øyne er guds gave til barnet!

Mor trenger noen som hun kan klandre for alt det gale i sitt liv. At moren på denne måten igjen utsetter barna for grov fare for å ramme far har vært beskrevet av både sakkyndige, skole, lege, rapporter og prosesskriv i alle år. Kynisk utsetter hun barna for fare og svikt, i den hensikt å få hevn for krenkelsene.

Mor hadde aldri klart å drive et slikt avansert spill uten at den yngste datteren mer eller mindre frivillig bidrar. De årelange beskrivelser av at mor begår selvmord om hun ikke får viljen sin har gjort det yngste datteren spesielt, til et utrygt og angstpreget barn. Hun gjør det mor sier hun skal gjøre. Hun er en del av mor.

Hun kjenner sin mors hysteriske raseri når hun setter sine behov foran mors behov. Levd med sin mor hele livet klarer ikke et slikt barn verken fortelle andre eller sin far hva som egentlig skjer. Mor har for lengst fått venner i barnevernet, skole og nærmiljø som gjør det umulig for den yngste datteren og opponere mot sin mor. Hun er blitt sin mors narsissistiske supply.

På spørsmål er alt greit og hun tar sine "egne" valg! Man må leve med en slik covert narsissitisk person for virkelig forstå ondskapen i deres personlighet, hatet, behovet for hevn, misunnelsen. På face value vil slike alltid bli oppfattet som altruistiske, sosialt tilbaketrukne, hjelpesøkende. Dessverre er dette ulv i fåreklær!

Slik endte julen og samværet 2013 for den yngste datteren. Ødelgt jul, tap av samvær. Mor fikk sin hevn som kun rammet datteren! Slik er det å være i nærheten av en covert narsissist.

